

SZEMTŐL SZEMBE

Ha arcod látom szemtől szembe, befogadom a végtelent,
Szüntelen megmutatkozol,
A megnyilvánulás pillanatai könnyedén kibontakoznak.

Ahogy befogadom ezt, kibújok a cselekvés béklyójából,
Határtalan megnyilvánulásban eszmélek:
Itt vagyunk, te és én, de már nem úgy, ahogy szoktuk,
Egymásról alkotott fogalmakba olvadva.

Oly mérhetetlen, oly sajátos, hogy rendszerbe nem fogható,
A túláradó végtelenség finoman korhol,
Ha valaki akarok lenni, valakivel.

Az arcod, mit látok szemtől szembe:
A végtelen arcod,
Mely ugyanakkor bőrét vedli szüntelen.
S ha magamba nézek, hogy arcom mögé lássak,
A semmit látom, melyből minden ered.

A ragaszkodó tudat, e buta fajankó,
Az ostoba, úgy akar okos lenni,
Hogy szemetet gyűjt.

Megláthatom arcod szemtől szembe
Vonzódás és ellenézés nélkül?
Fel tudok hagyni azzal,
Hogy számomra kedves korlátok közé szorítsam be képed?

Kísért, gyötör a millió álarc, mit rólad készítettem,
Elmúlt pillanatok emlékeiből készült halál maszkok,
Megragadhatatlan valódiságod révén lehetőségem nyílik kevesebbet tenni,
Míg végül nincs már több tennivaló,
S a semmi tehet, amit akar,
Mert én eltűntem benne.

Arcod, s hozzá való ragaszkodásod,
A kulcs ahhoz, hogy a ragaszkodást feloldódni engedd.
Ha a képet megfosztjuk trónjától, millió arcod jön s megy,
S az élet örömmel telik meg.
Én - az ég - a nap s a hold szemével nézek,
Látom, ahogy az ég szivárványt küld nap s hold szemedén át.

A minden-jó megmutatja, hogy minden, mindig jó,
Máris itt vagyunk, ha az ítékezés
Ragyogó szivárvány, melynek örülhetünk hiedelmeinket felejtve.